Смієшся ти, але спитатись треба:
Ти з кого так смієшся і за що?
З такого смійсь, що розганявсь до неба,
А низько сів, пошився сам в ніщо.

З такого смійсь, що світ пройти хвалився,
Але спіткнувсь на першому ступні
І сльози ллє, що, бачте, помилився,
Бо сльози ті — дурні!

Я не літав в надзоряні країни,
А все держався бездольної землі;
Боровся я за щастя для людини,
За світло в чорній млі.

Та що робить з тупим, як камінь, мізком,
Чим розігнать нерушливість глуху?
Хоч вороги сиділи тишком-нишком —
Не стало сил: я впав серед шляху.

Лежав там камінь нелегкий,
Віками в землю вріс,
Але набіг струмець швидкий,-
В далекий яр поніс.

Так прагну я свого кінця,
Жду не діждусь давно,
Щоб хвилі бистрого струмця
Десь кинули на дно.